

ENES HALILOVIĆ

Prelúdium

Láttam egy dajkát, ébresztgette a babáját, hogy megszoptassa.
Mondom neki, ha éhes lenne, nem aludna.

Erre a dajka:
Alszik, de éhes,
Mert megdagadt a mellem.

Te sem, ki előveszed e sorokat,
Nem a saját akaratodtól ébredtél fel.

Én sem írok pusztán magamnak.

Azok, akik meghalnak

A parázna, őrült Néró
Előkapta a templomokból az aranyisteneket,
Majd beolvasztotta őket. Kellett neki az arany.

Omer el-Faruk emlékezett arra, mikor becsapta magát,
És nevetett:
Délíg datolyából gyúrt istennek áldozott –
Délután éhesen már fel is falta azt.

Ezért könyvtáramban Borges azt mondja:
Dicsőség Annak, aki nem hal meg.

Alapos festék

Egy reggel az igazgató észreveszi az iskola falán
A mézárásra buzdító graffitit,
S azonnal megparancsolja a házmesternek: fesse át a falat.

Már másnap az igazgató meglátja ugyanazt a falfirkát,
S újra szól a házmesternek,
Aki ismét mészbe mártja ecsetét.

És így reggelente, évente,
Az igazgató szól a házmesternek, a házmester meszel.
Az éj pedig sötét feliratot hagy a fehér falon,
A kölykök meg találgatnak, ki fújta fel azokat a betűket.

Ám egy reggel az igazgató hiábavalónak látja a meszelést,
S a házmester keze megpihen.

Másnap valaki vére
Vöröslött a falon.

Így kezdődnek a háborúk.

Az elkötelezett író portréja

Siniša Soćaninnak

Még beszélnek a görög tereken,
A hajófedélen és az Olümposz alatt,

hogy az asztalokon, az ágyakon, az okleveleken
port látott.

Mutatóujjával hagyott maga után szavakat.
Olykor:
takaríts ki.

Olykor pedig a saját nevét.

Írt és nem tudta, hogy a költő ír benne.

Az emberek letörölték a port, nevének betűit,
megérintvén a költészet és az elkötelezettség
lényegét.

Rejtve maradt a költő.

Homérosz is a porral lett eggyé.

Keresik azt, ki olvas,
rejtőzik, ki ír.

Orcsik Roland fordításai